

Raquel Loscos

TRIVIA CAT

Literatura

Un llibre lúdic
de preguntes
i respostes



Raquel Loscos

TRIVIA VIA CAT

Literatura
Un llibre lúdic
de preguntes
i respostes



 Angle Editorial

© 2015 Raquel Loscos

© 9 Grup Editorial, per l'edició

Angle Editorial

Muntaner, 200, àtic 8a

08036 Barcelona

T. 93 363 08 23

www.angleeditorial.com

angle@angleeditorial.com

Disseny de la col·lecció: J. Mauricio Restrepo

Primera edició: octubre de 2015

ISBN: 978-84-16139-72-9

DL B 24769-2015

Imprès a Romanyà Valls, SA

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni la seva incorporació a un sistema informàtic, ni la seva transmissió en cap forma ni per cap mitjà, sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright.

Què és Triviocat?

Són llibres amb una estructura molt senzilla: una pregunta amb diverses possibilitats de resposta, però només una és la correcta. Fixa-t'hi bé i mira d'encertar-la! De tota manera, l'encertis o no, el més important és que trobaràs el perquè de cada resposta explicat de manera divertida i amena per autors que saben de què parlen.

I si vols jugar...

Triviocat és un llibre-joc. Això vol dir que el pots fer servir per llegir, per encendre un foc, per faltar una taula... però també per jugar! Aquí tens algunes idees.

Solitari

No necessites ningú més! Apunta't un punt per cada resposta que encertis i anota la teva puntuació final. Deixa passar un temps i torna a contestar totes les preguntes... Segur que augmentes la puntuació!

Duel

Per a dos jugadors. Cada jugador apunta, sense ensenyar-los, cinc números entre l'1 i el 44: seran les preguntes que farà. Per torns cada jugador llegeix una pregunta. Cada resposta encertada suma 2 punts. Cada resposta equivocada resta 1 punt. L'abstenció són 0 punts. Guanya qui fa més punts al final de les deu preguntes.

La ronda

A partir de tres jugadors. Cada ronda la formen tantes preguntes com jugadors tingui la partida. Per torns, cada jugador llegeix una pregunta. Tots els altres jugadors diuen en veu alta la resposta que creuen encertada. Cada encert val 1 punt. Si ningú encerta, el punt és per al jugador que ha llegit la pregunta. Guanya qui té més punts al final de tres rondes.

Per equips

A partir de quatre jugadors. S'acorda quantes preguntes es faran. Un equip llegeix la primera pregunta i els altres responen. L'equip que encerta guanya 2 punts. Si fallen tots, l'equip que ha fet la pregunta guanya 1 punt.

Inventa!

Hi ha infinites maneres de jugar a Triviocat i segur que la que inventis tu serà la millor!



Diverteix-te si gaudeixes amb els jocs de preguntes i respostes.

Posa't a prova si ho saps gairebé tot.

Aprèn si t'agraden les coses noves.

**TRIVICAT, la col·lecció
per a ments curioses**

1

Per quina confabulació està preocupat el protagonista de la novel·la de John Kennedy Toole?

- A** Per *Una confabulació de grills.*
- B** Per *Una confabulació d'àngels.*
- C** Per *Una confabulació d'imbècils.*
- D** Per *Una confabulació de silenci.*

La resposta correcta és la... C!

Una confabulació d'imbècils és el títol de la principal novel·la de John Kennedy Toole, i està extret d'una cita de Jonathan Swift, l'autor d'*Els viatges de Gulliver*: «Quan un geni autèntic apareix al món, el pots conèixer pel fet que els imbècils es confabulen contra ell». I sens dubte, el protagonista de la novel·la, que gairebé enfonsa una fàbrica de salsitxes pel sistema de menjar-se-les totes, es considera a si mateix un *geni autèntic*.

Una confabulació d'imbècils és una novel·la que fa riure. No somriure lleugerament: riure riure, amb soroll. I és curiós, perquè rere el llibre hi ha una història trista. Tot i això ho expliquem perquè és una història que val la pena conèixer.

John Kennedy Toole va acabar la novel·la a principis dels seixanta, amb poc més de vint-i-cinc anys, i va enviar-la a diferents editorials, però totes la van rebutjar. Va intentar-ho durant gairebé tres anys. Després va començar a desmuntar-se: va deixar de donar

classes, va patir episodis de depressió i paranoia i va començar a beure cada dia. Va acabar suïcidant-se el 1969, amb trenta-un anys.

Aquí comença la història de la seva mare.

Thelma Toole havia decidit que la novel·la del seu fill mereixia ser publicada. En els cinc anys següents la va portar a set editorials més, sense èxit. I aleshores va aconseguir el telèfon de Walker Percy.

Walker Percy, escriptor i professor de la Loyola University de Nova Orleans, havia fet de mentor d'alguns alumnes per ajudar-los a publicar. De cop es va veure immers en la campanya de persuasió de la senyora Toole, que llavors ja vorejava la vuitantena. Per carta i per telèfon, la senyora insistia que havia de llegir el manuscrit del seu fill. Walker Percy no pensava fer-ho.

I no ho hauria fet si la senyora no s'hagués presentat al seu despatx amb el manuscrit a les mans. Només hi havia una manera de lliurar-se de l'honorable anciana: llegir un parell de pàgines, constatar que la novel·la no anava enlloc i oblidar-la per sempre. El

llibre era gros, escrit a mà i en paper carbó: pràcticament il·legible, a sobre. Percy va llegir el parell de pàgines que s'havia promès... però no va poder parar. Va arribar al final incrèdul i entusiasmat. El 1980 apareixia la primera edició. L'any següent Toole guanyava pòstumament el Premi Pulitzer.

Percy signa el pròleg de l'obra, on explica, precisament aquesta història. «És una autèntica llàstima que John Kennedy Toole ja no estigui entre nosaltres, escrivint», hi diu, «però no podem fer més que intentar que finalment aquesta tragicomèdia humana, tumultuosa i gargantuesca pugui arribar a un món de lectors».

I en això estem.

BONUS TRACK

L'altre títol de Toole és *La Bíblia de neó*. La va escriure amb 16 anys, però mai va intentar publicar-la.



2

Mick Jagger es va agenollar davant de Jorge Luis Borges i li va dir: «Mestre, jo l'admiro». I Borges va contestar...

- A** «Jo també, senyor Jagger».
- B** «Jo escolto més Pink Floyd, senyor Jagger».
- C** «Un és gran pel que llegeix, no pel que escriu».
- D** «I vostè qui és?».

La resposta correcta és la... D!

En realitat, a Jorge Luis Borges li agradaven molt els Rolling. Els Rolling, els Beatles i Pink Floyd. El que passa és que quan es va creuar amb el cantant dels Rolling Stones al Palace de Madrid, Borges ja feia temps que patia ceguera, i segurament sense amplificar i sense guitarres elèctriques darrere, la veu d'en Mick tampoc és tan recognoscible...

Sembla que la conversa va anar més o menys així:

JAGGER (*de genolls i prenent-lo de la mà*): Mestre, l'admiro molt. He llegit tota la seva obra.

BORGES: I vostè qui és, senyor?

JAGGER: Em dic Mick Jagger.

BORGES: Ah! Un dels Rolling Stones!

JAGGER: Però mestre! Vostè em coneix?

BORGES: Sí, gràcies a María...

La María a qui es refereix és María Kodama, alumna, secretària i en el darrer moment de la seva vida esposa de Borges, que és també qui recorda aquesta trobada literariomusical.

Molt bé: Borges escolta els Rolling Stones. Però Mick Jagger llegeix Borges? Doncs sí. I no tan sols el llegeix, sinó que va interpretar diversos textos seus en una pel·lícula delirant estrenada el 1970 anomenada *Performance*. Si la busqueu us quedareu de pedra contemplant un Mick Jagger de vint-i-cinc anys recitant (força bé, per cert!) a càmera fragments de contes de Borges tan cèlebres com «El Sur» o «Tlön, Uqbar, Orbis Tertius». Ja ho diuen, que no s'ha de jutjar els llibres per la portada!

BONUS TRACK

Jorge Luis Borges va néixer el 1899 a Buenos Aires i va morir el 1986 a Ginebra. És autor de nombrosos contes, assajos i poemes en què s'apropa a conceptes universals com el temps i l'espai, la memòria, el destí i la realitat des de perspectives sorprenents que beuen de la mitologia, la càbala jueva, la Bíblia i la filosofia. Va ser candidat al Nobel de Literatura durant gairebé trenta anys... Però, segurament pel seu fort posicionament polític, no el va rebre mai.



3

Existeix un Regne dels Escriptors?

- A** Sí! Al sud de Bagdad, on es calcula que estava la torre de Babel.
- B** Sí! Al castell de Windsor, on es creu que estava Camelot.
- C** Sí! A l'illa de Redonda, al mig del mar del Carib.
- D** No.

La resposta correcta és la... C!

La gràcia de la realitat és que de vegades sembla mentida. Aquesta és una de les principals virtuts de la història del Regne Literari de Redonda. Una altra és que és completament certa.

L'illa de Redonda és un pedrot al mig del mar Carib d'1,6 kilòmetres quadrats. No hi ha cap construcció i no hi viu ningú. Però des de finals del segle XIX té moneda, transport oficial, corona, passaport, bandera i una dinastia monàrquica curta però interessant: la línia successòria segueix la decisió del monarca i no la consanguinitat. El nou rei només ha de complir un requisit: ha de ser escriptor.

Redonda va ser descoberta per Cristòfol Colom al segle XV, però no li va interessar gaire a ningú perquè només hi havia pedres, sargantanes i albatros. La reina Victòria la va annexionar a Anglaterra, sense més raó que evitar que ho fes el Govern dels Estats Units. Però l'any 1865 la cosa va començar a posar-se interessant.

El 1865, un banquer d'origen irlandès va decidir que el seu fill seria rei, encara que fos d'un tros de terra flotant. Va comprar l'illot i va demanar a la reina Victòria el títol de rei de Redonda, que li va concedir sempre que fos un títol «buit de contingut». Així que quan el seu fill va fer quinze anys va ser coronat primer rei de Redonda amb el nom de Felip I.

Felip I de Redonda es va convertir en escriptor. Es deia Mathew Phil Shiel, però signava les seves obres, relats fantàstics i de ciència ficció com a M. P. Shiel. Va ser ell qui va tenir la idea de fer del seu reialme fictici una dinastia literària. Per això va nomenar com a successor el seu amic, deixeble i poeta John Gawsworth (1912-1979), que regnà amb el nom de Joan I.

El *regnat* de Gawsworth va ser mogudet, amb un bon munt d'adjudicacions de títols nobiliaris, promeses de successions i vendes del títol fetes a diferents tavernes de Londres. Finalment, fidel a la tradició, va cedir el títol al també escriptor Jon Wynne-Tyson: Joan II de Redonda.

Joan II (1926) va acabar una mica fart de les persecucions dels altres hereus que Gawsorth havia anat nomenant a tort i a dret. Així que va abdicar en nom d'un altre escriptor: Javier Marías, Xavier I de Redonda, actual rei de Redonda.

Les obligacions del sobirà són senzilles: mantenir viva la memòria dels antics reis i la llegenda de la illa, administrar els drets de l'obra dels dos primers monarques i també nomenar nobles. Formen part de l'aristocràcia de Redonda Henry Miller, duc de Thuana; Dylan Thomas, duc de Gweno; Francis Ford Coppola, duc de Megalòpolis; Milan Kundera, duc d'Amarcord, i Pedro Almodóvar, duc de Trèmula, entre d'altres.

BONUS TRACK

Les ubicacions de la torre de Babel i el castell de Camelot de les opcions A i B són correctes!

